

vil medføre, at de pågældende mennesker får permanent opholdstilladelse og dermed mulighed for at blive i Danmark resten af deres liv. Det er den passivitet, vi forsøger at gøre op med.

Så siger fru Elisabeth Arnold, at det er usmageligt, at Fremskridtspartiet ønsker, at vi allerede nu foretager en planlægning af, hvorledes tilbagesendelse skal ske rent konkret den dag, hvor tilbagesendelse kan finde sted under sikre og trygge forhold. Er det usmageligt, at man planlægger det? Så vidt jeg har forstået igennem alle de debatter, vi har haft her i Folketinget, så har det hele tiden været planen. Det har også hele tiden været fru Elisabeth Arnolds plan, at den dag, hvor de pågældende kunne vende tilbage, så skulle de vende tilbage.

Men nu i dag, hvor der er indgået en fredsaftale, der ser ud til at holde – tiden og de næste par uger vil vise, om den holder – så vil vi få et klart signal om, at de pågældende kan sendes tilbage. Men lige så snart realiteterne kommer, så bakker fru Elisabeth Arnold ud, så var fru Elisabeth Arnolds tidligere holdning om, at de naturligvis skulle tilbage, når det var muligt, pist væk som dug for solen. Det er underligt, at man på den måde lige pludselig kan skifte holdning.

Lad os se i øjnene, at vi nu er nået derhen, hvor fru Elisabeth Arnold også gerne ville nå hen: at der er fred og ro i det tidligere Jugoslaviens og en mulighed for, at vi kan sende de pågældende personer tilbage. Naturligvis først, når der er fred og ro, og når det kan ske under sikkerhed.

Det, Fremskridtspartiet ønsker, er planlægning. Hvori består det usmagelige i, at vi vil planlægge, hvorledes det skal ske?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Fru Elisabeth Arnold stiller mig et klart spørgsmål, og det kræver selvfølgelig et klart svar. Det er korrekt, at det var en konservativ justitsminister, der fremsatte lovforslaget, men i det lovforslag, han fremlagde oprindeligt, var der ikke nogen 2-års-regel.

Jeg tror godt, fru Elisabeth Arnold kan huske, hvordan 2-års-reglen kom. Det var ikke en blomst, der voksede hverken i De Konservatives eller Venstres have. Den kom, og derfor stemte vi for den, da det var det, der var flertal for. Men må jeg minde om, at den samme lov, som også fru Elisabeth Arnold og regeringspartierne

stemte for, jo er blevet ændret – nu tør jeg ikke sige, om det er 5, 6 eller 7 gange, men det er noget i den stil – fordi udviklingen har ændret sig både her i Danmark, for så vidt angår de opholdsvilkår, vi skulle byde de mennesker, og for så vidt angår situationen i Eksjugoslavien.

Derfor har regeringen med fru Elisabeth Arnolds billigelse lavet ændringsforslag til loven 4, 5, 6 eller 7 gange. Det er der jo ikke noget galt i. Derfor er der vel heller ikke noget galt i, at vi straks og meget hurtigt sagde, at den 2-års-regel – som vi ikke havde ønsket, men som vi stemte for, da det var den eneste mulighed – ønskede vi fjernet. Det har vi fremsat lovforslag om, og det har vi sagt i de sidste 2 år.

Vi synes, at vi skulle holde os til det, der var den oprindelige mening med hele lovforslaget: at det var en midlertidig opholdstilladelse i Danmark. Og som fru Elisabeth Arnold klart og tydeligt sagde i oktober 1992: Den dag, der er sikkert i Bosnien, så skal de tilbage. Det synes vi var en god og stærk udtalelse, og den står vi ved også i dag.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Tak for støtten, hr. Helge Adam Møller.

Jeg står ved den udtalelse, jeg kom med for 3 år siden, og også de senere udtalelser. Jeg står også ved den 2-års-regel, som blev indført i det lovforslag, som den konservative justitsminister gennemførte i efteråret 1992, og jeg håber også, at hr. Helge Adam Møller vil stå ved, at han faktisk stemte for loven med den 2-års-grænse, der var i den. Derfor kan det ikke komme bag på hr. Helge Adam Møller, det bør ikke komme bag på ham, at der efter 2 år skete det, at asylsagsbehandlingerne gik i gang.

Sådan skulle det være, sådan var det planlagt. Vi ønskede, at midlertidigheden skulle begrænses til et par år; det ønskede hr. Helge Adam Møller ikke, og deri består forskellen på vores synspunkter. Sådan er det, sådan har det altid været, deri er intet overraskende, den forskel var der også i efteråret 1992.

Søren Søndergaard (EL):

Meget kan man beskyldte Fremskridtspartiets forslag for, men ikke for at være overraskende. Fremskridtspartiet har altid været imod, at de bosniske borgere på flugt skulle have asyl i Danmark, og derfor er det også klart, at Fremskridtspartiet benytter enhver lejlighed til at rejse diskussionen om at få dem sendt ud og sendt hjem.